

Підставна «шульга»

Я поспішаю. Я хочу скоріше повідомити вас про Неї. Вона небезп...

«Я дуже люблю писати. Сісти у тиші й прислухатися до голосу своєї душі. Вона неабияк зворушлива та вразлива. Кожен, хто хоч якось її поворухнув знайде себе у моїх віршах. Так, на мої так названі людьми «здібності» впливає ледь не кожен подих вітру. Я народилася в селі, будинок на окраїні. Ну просто ідеальний початок історії «наділеної» дівчинки. «Марвел» би підняв на цьому ще кілька мільярдів зелених. Але, на щастя, вони не знають поки про мене. Так ось, будиночок... Навкруг ярк, десь поодинокі гавкають собаки. І я – маленька вразлива дівчинка, якій зараз 19, але нічого не змінилося. Пришла тоді зі школи, в сльозах, однокласники трішки глузували з мене, бо я «з якоїсь іншої планети». Бувало, на уроках після чергової хвили образ не чула, що говорить вчитель, бо ручка ніби сама писала по паперу. Ні, я пишу правою. Хоча й Шульга Анна. В мій світ не одноразово потрапляли хлопці, які залишилися тепер лише в рядках. Саме початок і чуттєвість мого письменницького шляху бере ядро із листів до чоловіків у вигляді вже згаданих віршів, інколи білих. Вони торкалися мого серденька, були...

...ечна... Я знаю, Вона мене зараз відчуває, можливо навіть чує, бо Вона тут... Я не задала їй жодного запитання під час розмови, Вона розповідала все сама майже без перестану, час від часу заглядаючи у вікно та потягуючи улюблене латте. Вона наче бачила(чить) мене наскрізь, передбачала кожне запитання й помічала десь необережно підняту брову. Я трішки...

...незмінно героями моїх «письменств». Моєю мотивацією у якомусь сенсі. Хоча я брала енергію й натхнення не тільки з них. Моїм першим коханням була Джоан Роулінг і її «Гаррі Потер». Це за іронією долі стало однією із причин цькування з боку однолітків. Ні, я не навмисно розказувала їм про це. Просто мала необережність принести до класу цю «тупу, величезну книженцію». Знаєш, я не ображаюся на них, чого б не сказала тоді. Їх нападки я списую на нелюбов до читання й стереотипному «ботанша», яким себе намагаються підняти на метр вгору незацікавлені ні в чому підлітки. Я їм навіть вдячна, бо саме вони вплинули на мою певну хоробрість і силу.

Любов читати й писати привила мені вчителька з літератури. Хоч деякі твори читалися через силу, але вже в фіналі я ловила себе на думці, що час був проведений не дарма. А зараз я черпаю ідеї з людей, природи, власних вдач і помилок. Я намагаюся зберігати свої рукописні матеріали в одному блокноті, але, знаєш, я навряд зберу всі. Бо в хвилини особливого піднесення писала ледве не на руці. Не пригадаю навіть, де залишила інші. Але зараз є нормальний телефон, а не розкладушка, хоча ще в 2013 це вважалося «крутизною». І деякі

нотатки я зберігаю там. Важко зберегти порядок на папері, але в голові не менш енергозатратно...

...побоювалася її, бо не кожен пересічний може мене зрозуміти з погляду чи тільки-но руху руки по столу, що звичайно є передвісником запитання чи пропозиції. Вона ніби дивилася(ться) крізь мене, інколи посміхаючись, ніби думала «яке передбачуване запитання». Такого я не відчувала жодного разу. Щось нове... Незвичайно цікаве, але водночас лячне. Це мені не давало часто кліпати й відводити очі. Так, ми зустрілися у мене в дома, не звертаючи уваги на надзвичайну ситуацію. Бо ми ж не хворі. Принаймні, коронавірусом... Мені легше, наче щось «відійшло»... Нарешті! Я зможу позбавитися цього енергетичного впливу й почати писати Її слова в лапках...

...Я не маю жодних планів. Мені нема й 20-ти, навчаюся в «політехі», розбираюся в комп'ютерах, я ще в цьому житті мало чого побачила, але вже встигла зрозуміти одне – життя непередбачуване й незвичайно розумне, чи що. Тільки ти починаєш смакувати перемогу, бо думаєш, що спіймав його (життя) за щось, як знову залишаєшся з розбитим коритом ілюзій. Але одне я знаю точно – я не припиню писати. Сподіваюся, життя мене зараз не почуло».